

David Baldacci

De zesde man

A.W. Bruna Fictie

•Proloog•

‘Zorg dat het ophoudt!’

De man zat over de koude metalen tafel gebogen, zijn spieren gespannen, zijn ogen stijf dicht, zijn stem overslaand. Elke ademtocht zoog hij diep zijn longen in en blies hij uit alsof het zijn laatste zou zijn. Een explosie van woorden daverde via zijn koptelefoon zijn hersenen binnen. Er zaten sensoren op het tuig van dikke stof dat om zijn bovenlichaam gesjord zat. Hij droeg ook een kapje met elektroden die zijn hersengolven maten. De kamer was felverlicht.

Bij elk stukje beeld en geluid trok zijn lichaam zich samen alsof het een dreun te incasseren kreeg van de wereldkampioen zwaargewicht.

Hij huilde.

In een aangrenzende, verduisterde kamer zat een groepje verbijsterde mannen achter een doorkijkspiegel om te zien wat er met hem gebeurde.

Aan de muur in de kamer van de snikkende man hing een scherm van tweeënhalve meter breed en twee meter hoog. Het zou een prachtig scherm zijn geweest voor een publiek dat gefascineerd naar een belangrijke footballwedstrijd zat te kijken, maar op de digitale beelden die eroverheen vlogen zag je geen zwaargebouwde kerels in clubtenu die elkaars hersencellen kapotsloegen. Het waren supergeheime gegevens waarvan maar heel weinig mensen binnen de overheid af wisten.

Voor een kenner die de beelden zag vormden ze een opmerkelijk geheel van clandestiene activiteiten van over de hele wereld.

Kristalheldere beelden van verdachte troepenbewegingen langs de achtendertigste breedtegraad in Korea.

Satellietbeelden van bouwprojecten in Iran, waarop ondergrondse raketsilo's te zien waren die als gigantische potloodhouders uit de aarde staken, met daarnaast de gloeiende thermische silhouetten van een werkende kernreactor.

Uit Pakistan surveillancefoto's, gemaakt op grote hoogte, van de nasleep van een terroristische bomaanslag op een markt, waar de grond bezaaid lag met evenveel lichaamsdelen als groente.

Uit Rusland realtimevideobeelden van een colonne legertrucks op een missie die tot een nieuwe wereldoorlog zou kunnen leiden.

Uit India gegevens over een terroristencel die regionale onrust wilde verwekken door gelijktijdige aanslagen op belangrijke doelen te plegen.

Uit New York belastende foto's van een vooraanstaande politicus in een hotelkamer met iemand die niet zijn vrouw was.

Uit Parijs ellenlange rijen cijfers en namen. Financiële gegevens van criminele ondernemingen die bliksemsnel over het scherm vlogen, alsof een miljoen Sudoku-opgaven met de snelheid van het licht aan iemand werden voorgelegd. Uit China clandestiene inlichtingen over een mogelijke coup tegen de leiders van het land.

Uit duizenden federaal gefinancierde inlichtingencentra in de Verenigde Staten informatie over verdachte activiteiten van Amerikanen en buitenlanders in het land zelf.

Uit de bondgenoten Verenigde Staten, Groot-Brittannië, Canada, Australië en Nieuw-Zeeland een verzameling topgeheime berichten, stuk voor stuk van het allergrootste belang.

En zo ging het maar door. Het kwam uit alle hoeken van de wereld: onnoemelijk veel gegevens, haarscherp weergegeven.

Als het een Xbox- of PS3-game was geweest, zou het moeilijker en fascinerender zijn geweest dan welke bestaande game ook. Maar niets van dit alles was verzonnen. Het ging om echte mensen die leefden en echte mensen die stierven.

Deze oefening stond in het hoogste echelon van de inlichtingenwereld bekend als de 'Muur'.

De man die over de metalen tafel gebogen zat, was klein en mager. Zijn huid was lichtbruin en zijn haar was kort en zwart en zat aan zijn kleine hoofd geplakt. Hij had grote ogen, die nu rood waren van de tranen. Hij was eenendertig, maar in de afgelopen vier uur leek hij tien jaar ouder te zijn geworden.

'Alsjeblieft, zorg dat het ophoudt. Ik hou dit niet uit. Ik kán het niet!'

Na die woorden kwam de langste man achter de spiegel in beweging. Hij heette Peter Bunting, hij was zevenenveertig jaar, en dit was zijn operatie, zijn ambitie, zijn imperium, zijn leven. Hij werd er helemaal door in beslag genomen. Op geen enkel moment dacht zelfs maar een deel van hem aan iets anders. In het afgelopen halfjaar was zijn haar veel grijzer geworden, en dat kwam rechtstreeks door de Muur, of beter gezegd, door problemen die met de Muur in verband stonden.

Zijn jasje, overhemd en broek waren op maat gemaakt. Hij had een atletisch lichaam, maar hij had nooit aan sport gedaan en zijn coördinatie was niet zo goed. Daarentegen had hij wel een verbazingwekkend IQ en een gigantisch verlangen om te slagen. Hij was op zijn negentiende al afgestudeerd, had een postdoctorale opleiding aan de universiteit van Stanford gevolgd en had daarna een Rhodesbeurs voor Oxford gekregen. Bunting bezat de volmaakte combinatie van strategische visie en gezond verstand. Hij was rijk en machtig, maar onbekend bij het grote publiek. Hij had veel redenen om gelukkig te zijn en maar één reden om gefrustreerd, zelfs woedend te zijn. En die reden had hij nu recht tegenover zich.

Om precies te zijn: de persoon die de reden vormde.

Bunting keek naar de tablet die hij in zijn handen had. Hij had de man tal van vragen gesteld waarvan de antwoorden in de stroom van gegevens te vinden waren geweest. Hij had niet één antwoord gekregen. 'Alsjeblieft, ga me niet vertellen dat dit een misplaatste grap van iemand is,' zei hij ten slotte. Maar hij wist wel dat het niet zo was. Er werden daar nooit grappen gemaakt.

Een oudere, kleinere man in een gekreukt overhemd spreidde hulpeloos zijn handen. 'We zitten met het probleem dat hij een E-Vijf is, meneer Bunting.'

'Nou, deze Vijf krijgt het duidelijk niet voor elkaar,' beet Bunting hem toe.

Ze keken weer door de ruit, want de man in de kamer had de koptelefoon afgegrukt en riep: 'Ik wil eruit. Niemand heeft me verteld dat het zo zwaar zou zijn.' Bunting legde zijn tablet op een tafel en leunde tegen de muur. De man in de kamer was Sohan Sharma. Hij was hun laatste hoop geweest voor de functie van Analist. Analist met een hoofdletter. Er was er maar één.

'Meneer?' zei de jongste man in de groep. Hij was nog geen dertig en leek met zijn scheve das en lange, slordige haar nog jonger dan hij was. Zijn adamsappel ging nerveus op en neer, als een lift die op tilt was geslagen en tussen twee verdiepingen heen en weer bleef schieten.

Bunting wreef over zijn slapen. 'Ik luister, Avery.' Hij nam een paar maagtabletten. 'Laat het belangrijk zijn. Je merkt zeker wel dat ik een beetje gespannen ben.'

'Sharma is volgens elke aanvaardbare norm een echte Vijf. Hij stortte pas in toen hij bij de Muur kwam.' Hij keek naar de rij computerschermen waarop Sharma's hersenfuncties en andere levensfuncties werden bijgehouden. 'Zijn thèta-activiteit zit op recordhoogte. Een klassiek geval van extreme overbelasting met informatie. Het begon een minuut nadat we de Muur op maximale snelheid hadden gezet.'

'Ja, dat had ik zelf al begrepen.' Bunting maakte een gebaar naar Sharma, die nu op de vloer zat te huilen. 'Maar een echte Vijf en dit is het resultaat? Hoe kan dat?'

Avery zei: 'De Analist krijgt exponentieel meer gegevens te verwerken. Tienduizend uren video. Honderdduizend rapporten. Vier miljoen incidentmeldingen. De dagelijkse verzameling satellietbeelden loopt in de vele terabytes, en dat is dan na schifting. De opgevangen SIGINT die onze aandacht vereist, loopt in de duizenden uren. Alleen al met gesprekken vanuit oorlogszones kun je duizend telefoonboeken vullen. Het komt elke seconde van elke dag in steeds grotere hoeveelheden binnen uit een miljoen verschillende bronnen. Vergeleken met de gegevens die nog maar twintig jaar geleden beschikbaar waren, is het of je een vingerhoed water in een miljoen oceanen omtovert. Bij de vorige Analist zagen we ons gedwongen de gegevensstroom flink in te dammen.'

‘Wat wil je hier precies mee zeggen, Avery?’ vroeg Bunting.

De jongeman haalde snel adem. De uitdrukking op zijn gezicht was die van iemand die in het water ligt en net beseft dat hij misschien gaat verdrinken.

‘Misschien zijn we op de grenzen van de menselijke geest gestuit.’

Bunting keek de anderen aan. Geen van hen wilde recht in zijn ogen kijken. Het was of er elektriciteit knetterde in de damp die van het zweet op hun gezichten kwam.

‘Niets is krachtiger dan een volledig benut, volledig inzetbaar menselijk brein,’ zei Bunting met nadrukkelijke kalmte. ‘Ik zou het geen tien minuten tegenover de Muur uithouden, omdat ik misschien maar elf procent van mijn grijze cellen gebruik – tot meer zou ik niet in staat zijn. Maar vergeleken met een E-Vijf had Einstein de hersenen van een foetus. Zelfs een Cray-computer komt niet in de buurt. Het brein is een kwantumcomputer van vlees en bloed. Het kan lineair, spatiaal en geometrisch werken, in elke dimensie die we maar willen. Het is het perfecte analytische mechanisme.’

‘Dat begrijp ik, meneer, maar...’

Buntings stem werd scherper. ‘Dat blijkt uit elk onderzoek dat we ooit hebben gedaan. Het is het evangelie waarop alles wat we hier doen is gebaseerd. En nog belangrijker: volgens ons contract van tweeënhalve miljard dollar moeten we dat leveren. Al onze inlichtingenmensen zijn ervan afhankelijk. Ik heb dit tegen de president gezegd, en tegen iedereen onder hem in de hiërarchische keten. En nu ga jij me vertellen dat het niet waar is?’

Avery gaf zich niet gewonnen. ‘Het universum mag dan steeds groter worden, al het andere is aan grenzen gebonden.’ Hij wees naar de kamer achter de spiegel, waar Sharma nog zat te huilen. ‘En misschien hebben we daar nu mee te maken. De absolute grens.’

Grimmig zei Bunting: ‘Als het waar is wat je zegt, zitten we ongelooflijk diep in de stront. En de rest van de beschaafde wereld ook. Dan kunnen we het wel schudden. Dan hebben we afgedaan. De schurken winnen. Laten we allemaal naar huis gaan en op het einde van de wereld wachten. Lang leve de Taliban en Al Qaida, de schoften. Wedstrijd afgelopen. Zij hebben gewonnen.’

‘Ik begrijp uw frustratie,’ zei Avery, ‘maar het is nooit goed om iets te negeren wat duidelijk te zien is.’

‘Geef me dan een Zes.’

De jonge man keek verbaasd. ‘Er bestaat niet zoiets als een Zes.’

‘Onzin! Dat dachten we ook van Twee tot en met Vijf.’

‘Maar toch...’

‘Vind een Zes voor me, verdomme. En geen smoesjes. Doe het gewoon, Avery.’

De adamsappel kwam naar voren. ‘Ja, meneer.’

De kleine man zei: ‘En Sharma?’

Bunting draaide zich om naar de snikkende mislukte Analist. ‘Het exitproces. Laat hem alle gebruikelijke papieren tekenen en maak hem goed duidelijk dat hij er met niemand over mag praten. Doet hij dat toch, dan is het hoogverraad en zit hij de rest van zijn leven in de gevangenis.’

Bunting ging weg. De waterval van beelden hield eindelijk op en het werd donker in de kamer.

Sohan Sharma werd naar een klaarstaand busje geleid. Er zaten drie mannen in. Nadat Sharma was ingestapt, legde een van de mannen zijn arm om Sharma’s hals en zijn andere arm om zijn hoofd. Hij bewoog zijn dikke armen met een ruk in verschillende richtingen en Sharma zakte met een gebroken nek voorover.

Het busje reed weg met het lijk van de zuivere E-Vijf wiens brein gewoon niet goed genoeg meer was.

Negen maanden later

•1•

Het kleine straalvliegtuig landde met een schok op het vliegveld van Portland in Maine. Het kwam weer omhoog en dreunde met een nog hardere schok op de landingsbaan. Zelfs de piloot vroeg zich waarschijnlijk af of hij het toestel van vijftwintig ton op de baan kon houden. Omdat er storm op komst was, was de jonge piloot steiler en sneller gedaald dan de handleiding van de luchtvaartmaatschappij aanbeval. De windschering was de voorbode van het koufront en had de vleugels van het toestel als een slinger heen en weer laten gaan. De tweede piloot had de passagiers gewaarschuwd dat de landing nogal ruw en allesbehalve comfortabel zou verlopen.

Hij kreeg gelijk.

De tweede keer bleven de achterwielen op de grond en beet ook het harde rubber van de voorwielen zich vast in de landingsbaan. De snelle, steile daling had het gros van de vijftig passagiers in het toestel ertoe gebracht zich aan hun armleningen vast te klampen, een paar schietgebedjes te mompelen en zelfs naar de kotszakjes in de rugleuningen te grijpen. Toen de wielremmen en straalomkeerders in actie kwamen en het vliegtuig merkbaar vertraagde, slaakten de meeste inzittenden een zucht van verlichting.

Toch was er één man die pas wakker werd toen het vliegtuig eindelijk in alle rust van de landingsbaan naar de kleine terminal taxiede. De lange vrouw met donker haar die naast hem zat, keek nonchalant uit het raam, volstrekt niet uit het veld geslagen door de turbulente daling en stuiterende landing.

Nadat ze bij de gate waren aangekomen en de piloot de twee GE-turbofans had uitgezet, stonden Sean King en Michelle Maxwell op en pakten ze hun handbagage uit het rek. Toen ze met de andere passagiers door het smalle gangpad liepen, zei een wit weggetrokken vrouw achter hen: 'Goh, dat was een zware landing.' Sean keek haar aan, gaapte en masseerde zijn nek. 'O ja?'

De vrouw keek verbaasd en wendde zich tot Michelle. 'Maakt hij een grapje?' Michelle zei: 'Als je op klapstoeltjes in de buik van een C-17 hebt gezeten, op lage hoogte midden in een onweersbui, terwijl het toestel elke tien seconden een vrije val van driehonderd meter maakt en terwijl er vier pantserwagens naast je vastgeketend staan en je je afvraagt of er eentje losbreekt en door de zijkant van het toestel heen dendert en jou in zijn val meesleurt, was deze landing helemaal niet zo bijzonder.'

'Wat hebt u dan in godsnaam gedaan?' vroeg de vrouw met grote ogen.

'Dat vraag ik me elke dag nog af,' antwoordde Sean ironisch.

Michelle en hij hadden allebei hun kleren, toiletartikelen en andere benodigdheden in hun handbagage zitten, maar ze moesten toch naar de bagageafdeling lopen om te wachten tot er een vijftig centimeter lang koffertje van hard materiaal arriveerde. Dat was van Michelle. Ze pakte het op en stopte het in haar tas. Sean keek haar geamuseerd aan. 'Dit moet wel het kleinste stuk bagage zijn dat ooit is ingecheckt.'

'Totdat ze verantwoordelijke mensen met geladen vuurwapens in vliegtuigen toelaten, moet het op deze manier. Haal jij de huurauto? Ik ben zo terug.'

'Heb je een vergunning om hier met dat ding rond te lopen?'

'Laten we hopen dat dat niet aan de orde is.'

Hij verbleekte. 'Meen je dat nou?'

'In de staat Maine mag je openlijk een vuurwapen dragen. Zolang het zichtbaar is, mag ik er zonder vergunning mee rondlopen.'

'Maar je stopt het in een holster. Dan is het verborgen. Eigenlijk is het nu ook al verborgen.'

Ze klapte haar portefeuille open en liet hem een kaartje zien. 'Daarom heb ik een geldige, voor niet-inwoners bestemde vergunning voor een verborgen vuurwapen in de staat Maine.'

'Hoe heb je dat voor elkaar gekregen? We hoorden pas een paar dagen geleden van deze zaak. Zo snel kun je geen vergunning krijgen. Ik ben dat nog nagegaan. Er komt een stapel papierwerk bij kijken en er is een wachttijd van twee maanden.'

'Mijn vader is bevriend met de gouverneur. Ik belde hem en hij belde de gouverneur.'

'Niet gek.'

Ze ging naar een hokje in de damestoiletten, maakte het koffertje open en laadde vlug haar pistool. Ze stak het wapen in de holster en liep naar de overdekte parkeergarage naast de terminal, waar de autoverhuurbedrijven bij elkaar zaten. Daar vond ze Sean terug, die de formulieren invulde voor de auto die ze nodig hadden voor de volgende etappe van hun reis. Michelle liet haar rijbewijs ook zien, want zij zou het grootste deel van de tijd achter het stuur zitten. Niet dat Sean een hekel aan rijden had, maar Michelle deed alles altijd het liefst zelf. 'Koffie,' zei ze. 'Ik zag iets in de terminal.'

'Je had een enorme beker bij je toen we in het vliegtuig stapten.'

'Dat is alweer een tijdje geleden. En het is straks een heel eind rijden. Ik heb een nieuwe dosis cafeïne nodig.'

'Ik heb geslapen. Ik kan rijden.'

Ze griste de sleutels uit zijn hand. 'Vergeet het maar.'

'Hé, ik heb het Beest bestuurd, weet je nog?' zei hij. Hij doelde op de presidentiële limousine.

Ze keek naar de sleutelhanger van het verhuurbedrijf. ‘Dan zal de Ford Hybride die je hebt gehuurd geen probleem zijn. Waarschijnlijk doet hij er een hele dag over om op honderd te komen. Laat ik je die ergernis besparen.’

Ze nam een extra grote beker zwarte koffie. Sean kocht een gekleurde donut en ging op de passagiersplaats zitten om hem op te eten. Toen hij zijn handen had afgeveegd, zette hij zijn stoel zo ver naar achteren als in de kleine auto mogelijk was, maar zijn een meter vijftientig lange lichaam lag nog steeds in de knoop. Ten slotte legde hij zijn voeten maar op het dashboard.

Michelle zag dat en zei: ‘Als de airbag daar openklapt, gooit hij je voeten dwars door de ruit en zijn ze geamputeerd zodra ze tegen het metalen dak komen.’

Hij keek haar even aan. Er gleed een frons over zijn anders zo kalme trekken. ‘Dan kun je er maar beter voor zorgen dat ie niet openklapt.’

‘Je weet nooit wat andere automobilisten doen.’

‘Nou, jij moest zo nodig achter het stuur zitten. Doe dan ook je best om mij veilig en comfortabel te vervoeren.’

‘Oké, baas,’ snauwde ze.

Na een kilometer van stilte zei Michelle: ‘We lijken wel een oud getrouwd stel.’

Hij keek haar weer aan. ‘We zijn niet oud en we zijn niet getrouwd. Tenzij je me erin hebt geluid.’

Ze aarzelde en zei het toen gewoon: ‘Maar we zijn wel met elkaar naar bed geweest.’

Sean wilde antwoord geven, maar zag daar toen blijkbaar van af. In plaats daarvan bromde hij iets.

‘Het verandert dingen,’ zei ze.

‘Waarom verandert het dingen?’

‘Nu is het niet meer puur zakelijk. Het is iets persoonlijks geworden. Die grens hebben we overschreden.’

Hij ging rechtop zitten en haalde zijn voeten bij de gevaarlijke airbag vandaan.

‘En nu heb je daar spijt van? Als ik het me goed herinner, zette jij de eerste stap. Je was opeens naakt.’

‘Ik zei niet dat ik ergens spijt van heb, want dat heb ik niet.’

‘Ik ook niet. Het is gebeurd omdat we allebei wilden dat het gebeurde.’

‘Oké. Hoe moet het nu verder met ons?’

Hij leunde achterover en keek uit het raam. ‘Ik weet het niet.’

‘Geweldig. Precies wat ik wilde horen.’

Hij keek even opzij en zag de gespannen stand van haar kaken.

‘Dat ik niet weet hoe het nu verder moet, doet geen enkele afbreuk aan wat er tussen ons is gebeurd. Het is gewoon gecompliceerd,’ zei hij.

‘Ja, gecompliceerd. Dat is het altijd. Voor de mán.’

‘Oké, als het zo eenvoudig is voor de dames, vertel me dan eens wat we moeten doen.’

Toen ze geen antwoord gaf, zei hij: ‘Moeten we ergens een dominee zien te vinden om het officieel te maken?’

Ze wierp hem een blik toe, en de Ford slingerde een beetje opzij. ‘Meen je dat? Wil je dat echt?’

‘Ik doe maar eens een suggestie. Aangezien jij dat niet doet.’

‘Wil je trouwen?’

‘Jij?’

‘Dat zou de dingen pas echt veranderen.’

‘Eh, ja, dat denk ik ook.’

‘Misschien moeten we het rustig aan doen.’

‘Misschien wel.’

Ze tikte op het stuur. ‘Sorry dat ik je hiermee overval.’

‘Geeft niet. We hebben Gabriel net bij een heel goed gezin ondergebracht. Dat was ook al een hele verandering. We moeten niet te hard van stapel lopen. Als we te snel gaan, maken we misschien een grote fout.’

Gabriel was een elfjarige jongen uit Alabama die Sean en Michelle tijdelijk onder hun hoede hadden genomen nadat zijn moeder was vermoord. Hij woonde nu in het gezin van een FBI-agent die ze kenden. Het echtpaar was bezig Gabriel formeel te adopteren.

‘Oké,’ antwoordde ze.

‘En nu hebben we werk te doen. Laten we ons daarop concentreren.’

‘Dus dat heeft prioriteit voor jou? Eerst het werk, dan de persoonlijke dingen?’

‘Dat hoeft niet. Maar zoals je al zei, is het een lange rit. En ik wil erover nadenken waarom we op weg zijn naar de enige federale maximaal beveiligde instelling voor krankzinnige criminelen in het hele land, om daar iemand te ontmoeten wiens leven op het spel staat.’

‘We gaan erheen omdat jij en zijn advocaat elkaar van vroeger kennen.’

‘Dat had ik begrepen. Heb je je in Edgar Roy verdiept?’

Michelle knikte. ‘Een ambtenaar die in zijn eentje in een landelijk deel van Virginia woonde. Hij leidde een vrij normaal leven, totdat de politie zes lijken vond die in zijn schuur begraven lagen. Vanaf dat moment was zijn leven allesbehalve normaal. Voor zover ik kan nagaan, is er niets tegen de bewijzen in te brengen.’

Sean knikte. ‘Roy werd in zijn schuur aangetroffen, met de schop in zijn hand en met aarde op zijn broek. Er lagen zes lijken in een kuil die hij blijkbaar net wilde dichtgooien.’

‘Oei, daar is in de rechtbank moeilijk omheen te komen,’ zei Michelle.

‘Jammer dat Roy geen politicus is.’

‘Hoezo?’

Sean glimlachte. ‘Als hij politicus was, kon hij een andere draai aan dat verhaal geven door te zeggen dat hij die lichamen juist opgroeef om ze te redden, maar dat hij te laat kwam: ze waren al dood. En dat hij nu wordt vervolgd omdat hij een barmhartige samaritaan was.’

‘Ja. Hij werd dus gearresteerd, maar de rechter verklaarde hem ontoerekeningsvatbaar. Hij werd naar Cutter’s Rock gestuurd.’ Ze zweeg even. ‘Waarom eigenlijk naar Maine? Had Virginia geen inrichting voor hem?’

‘Om de een of andere reden was het een federale zaak. Daardoor raakte de FBI erbij betrokken. Als je ontoerekeningsvatbaar wordt verklaard, bepaalt de FBI waar je naartoe wordt gestuurd. Sommige federale gevangenissen hebben psychiatrische afdelingen, maar ze vonden dat Roy daar niet genoeg aan had. Het St. Elizabeth in Washington is gesloten om plaats te maken voor een nieuw hoofdkantoor van het ministerie van Binnenlandse Veiligheid, en ze vonden dat de nieuwe locatie niet veilig genoeg was. En dus was Cutter’s Rock de enige mogelijkheid.’

‘Vanwaar die vreemde naam?’

‘Het is daar rotsachtig en een cutter is een bepaald soort schip. Per slot van rekening is Maine een zeevarende staat.’

‘Ik was vergeten dat je iets met schepen had.’ Ze zette de radio en de verwarming aan. Ze huiverde. ‘God, wat is het koud. Het is nog niet eens winter,’ mopperde ze.

‘We zijn in Maine. Hier kan het in elke tijd van het jaar koud zijn. We zitten een heel eind naar het noorden.’

‘Wat je al niet leert als je lang in kleine ruimtes zit.’

‘Nu lijken we pas echt een oud getrouwd stel.’ Hij zette de verwarming op de hoogste stand, trok de rits van zijn jack dicht en sloot zijn ogen.

•2•

Zoals gewoonlijk hield Michelle het gaspedaal goed ingedrukt, en dus reden ze in volle vaart over de Interstate 95 langs Yarmouth en Brunswick naar Augusta, de hoofdstad van de staat. Toen ze Augusta voorbij waren, met Bangor als volgende grote stad, keek Michelle naar de omgeving. Aan weerskanten van de autoweg stonden de bomen dicht op elkaar. De vollemaan legde een zilverkleurig laagje over de bossen dat Michelle aan vetvrij papier over sla deed denken. Ze zagen een bord dat waarschuwde voor overstekende elanden.

‘Elanden?’ zei ze met een blik op Sean.

Hij deed zijn ogen niet open. ‘Het dier dat symbool staat voor Maine. Je moet ze niet aanrijden. Ze zijn zwaarder dan deze Ford. En ze zijn nogal humeurig. Je bent dood voordat je er erg in hebt.’

‘Hoe weet jij dat? Ben je er ooit een tegengekomen?’

‘Nee, maar ik kijk veel naar Animal Planet.’

Ze reden nog een uur door. Michelle keek voortdurend naar de omgeving, van links naar rechts en weer terug, als een menselijke radar. Die gewoonte zat er zo diep bij haar ingehamerd dat ze zich er zelfs niet van kon ontdoen nu ze al zo lang niet meer voor de Secret Service werkte. Maar als privédetective wilde ze zich er misschien ook niet van ontdoen. Als je goed oplette, wist je dingen van tevoren. En het was nooit verkeerd om dingen van tevoren te weten, vooral niet als iemand je probeerde te vermoorden, wat mensen blijkbaar vaak met Sean en haar wilden doen.

‘Er klopt hier iets niet,’ zei ze.

Sean deed zijn ogen open. ‘Wat dan?’ vroeg hij, en hij keek zelf ook naar de omgeving.

‘We zitten op de Interstate 95. Die gaat van Florida naar Maine. Een lang stuk asfalt. Een belangrijke route. De pijnlijng voor toeristen die naar de oostkust gaan.’

‘Ja. En?’

‘En wij zijn verdomme de enige auto die hier rijdt, in beide richtingen. Al minstens een halfuur. Is er soms een atoomoorlog uitgebroken en zijn ze vergeten het ons te vertellen?’ Ze drukte op de scantoets van de radio. ‘Ik wil nieuws. Ik wil beschaving. Ik wil horen dat wij niet de enigen zijn die nog leven.’

‘Wil je je niet zo druk maken? Het is hier gewoon afgelegen. Ook hier op de Interstate. Veel ruimte, niet veel mensen. De meeste mensen wonen aan de kust. In Portland bijvoorbeeld, waar we net vandaan komen. De rest van de staat

heeft veel ruimte, maar weinig mensen. Alleen al Aroostook County is groter dan Rhode Island en Connecticut bij elkaar. Sterker nog: Maine is groter dan alle andere New England-staten bij elkaar. En als we eenmaal voorbij Bangor zijn en verder in het noorden komen, wordt het nog afgelegener. De Interstate houdt op bij Houlton. Dan neem je Route 1 naar het noorden, die tot de grens met Canada loopt.’

‘Wat is daar?’

‘Plaatsen als Presque Isle, Fort Kent en Madawaska.’

‘En elanden?’

‘Ja, vast wel. Het is maar goed dat we daar niet naartoe gaan. Het is erg ver.’

‘Hadden we niet naar Bangor kunnen vliegen? Ze hebben daar toch een vliegveld? Of naar Augusta?’

‘Er waren geen directe vluchten. In de meeste gevallen moest je twee of drie keer overstappen. In een van de gevallen hadden we helemaal naar Orlando in het zuiden moeten vliegen voordat we naar het noorden konden. We hadden ook vanuit Baltimore kunnen vliegen, maar dan hadden we op LaGuardia moeten overstappen en dat is altijd een heel gedoe. En dan hadden we evengoed naar Baltimore moeten rijden, en de 95 is daar vaak een nachtmerrie. Op deze manier is het sneller en weet je waar je aan toe bent.’

‘Jij zit vol nuttige feitjes. Ben je vaak in Maine geweest?’

‘Een van de vroegere presidenten die ik heb beschermd heeft daar een zomerhuis.’

‘Bush Forty-One in Walker’s Point?’

‘Ja.’

‘Maar dat ligt aan de zuidkust van Maine. In Kennebunkport. We zijn eroverheen gevlogen toen we op weg naar Portland waren.’

‘Mooie omgeving. We hadden een boot om Bush te volgen, maar we konden hem niet bijhouden. Die kerel kent geen angst. Hij heeft meer dan achthonderd pk in drie Mercury-buitenboordmotoren op een tien meter lange boot, de *Fidelity III*. Hij mocht graag vol gas geven in volle zee, ook als er flink wat deining stond. Ik zat in een Zodiac-speedboot en probeerde hem nog enigszins bij te houden. De enige keer dat ik ooit heb gekotst onder diensttijd.’

‘Maar daar is het niet zo afgelegen als hier,’ zei Michelle.

‘Nee, daar zijn veel meer mensen.’ Hij keek op zijn horloge. ‘En het is laat. Waarschijnlijk staan de meeste mensen hier vroeg op om naar hun werk te gaan. Dat betekent dat ze nu al in bed zullen liggen.’ Hij gaapte. ‘Zij wel.’

Michelle keek op het navigatieschermpje. ‘Bij Bangor gaan we van de Interstate af en rijden we in oostelijke richting naar de kust.’

Hij knikte. ‘Tussen Machias en Eastport. Aan het water. Veel kleine weggetjes. Het is niet gemakkelijk om er te komen, en dat is logisch, want als het een

moorddadige maniak al lukt om te ontsnappen, komt hij hier moeilijk weg.’

‘Is er ooit iemand uit Cutter’s Rock ontsnapt?’

‘Voor zover ik weet niet. En als het ooit iemand is gelukt, had hij de keus uit twee ontsnappingsroutes: de wildernis of het ijskoude water van de Golf van Maine. Geen van tweeën erg aantrekkelijk. En de Mainers zijn gehard. Zelfs een moorddadige maniak neemt het niet graag tegen ze op.’

‘Dus vanavond ontmoeten we Bergin?’

‘Ja. In het pension waar we naartoe gaan.’ Sean keek op zijn horloge. ‘We zijn er over ongeveer tweeënhalf uur. Morgenochtend om tien uur hebben we een gesprek met Roy.’

‘Hoe ken je Bergin ook alweer?’

‘Hij was mijn hoogleraar in de rechten aan de universiteit van Virginia. Prachtkerel. Hij had een eigen praktijk voordat hij hoogleraar werd. Een paar jaar nadat ik was afgestudeerd, is hij de advocatuur weer in gegaan. Natuurlijk als strafpleiter. Heeft een kantoor in Charlottesville. Prachtkerel.’

‘Hoe is hij de verdediger van een psychopaat als Edgar Roy geworden?’

‘Het schijnt dat hij zich heeft gespecialiseerd in hopeloze zaken. Maar hij is een eersteklasadvocaat. Ik weet niet hoe hij met Roy in contact is gekomen. Dat zal hij ons ook wel vertellen.’

‘En je hebt me nog niet verteld waarom Bergin ons heeft ingehuurd.’

‘Dat heb ik je niet verteld omdat ik het zelf ook niet precies weet. Hij belde, zei dat hij vooruitgang boekte in Roys zaak en dat hij, voordat hij met de zaak naar de rechter gaat, wat onderzoek wil laten instellen door mensen die hij vertrouwt.’

‘Wat voor vooruitgang? Als ik het goed heb begrepen, wachten ze alleen nog even tot hij zijn verstand terug heeft om hem te kunnen veroordelen en executeren.’

‘Ik kan niet zeggen dat ik weet wat Bergins theorie is. Hij wilde er door de telefoon niet over praten.’

Michelle haalde haar schouders op. ‘We krijgen het gauw genoeg te horen.’

Ze verlieten de autoweg en Michelle reed over steeds slechtere, winderige wegen naar het oosten. Toen ze de oceaan naderden, drong er een zilte lucht de auto binnen.

‘Vis – mijn favoriete geur,’ zei ze sarcastisch.

‘Wen er maar aan. Die lucht hangt hier overal.’

Ze rekende uit dat ze nog ongeveer een halfuur over een eenzaam stukje weg voor de boeg hadden, toen de zilverkleurige duisternis opeens onderbroken werd door een ander stel autolichten. Alleen waren ze niet op de weg. Die auto stond in de berm. Michelle ging automatisch langzamer rijden en Sean draaide zijn raampje omlaag om beter te kijken.

‘Alarmlichten,’ zei hij. ‘Hij heeft pech.’

‘Moeten we stoppen?’

Hij dacht even na. ‘Eigenlijk wel. Misschien heeft hun mobiele telefoon hier geen bereik.’ Hij stak zijn hoofd naar buiten om het beter te kunnen zien. ‘Het is een Buick. Ik denk niet dat iemand een Buick zou gebruiken om nietsvermoedende automobilisten in de val te lokken.’

Michelle legde haar hand even op het pistool in zijn holster. ‘Ik denk niet dat je ons nietsvermoedende automobilisten kunt noemen.’

Ze ging nog langzamer rijden en stopte achter de andere auto. De alarmlichten knipperden aan en uit, aan en uit. In het uitgestrekte kustgebied van Maine leek het net een vuurtje dat moeilijk op gang kwam.

‘Er zit iemand achter het stuur,’ zei Michelle toen ze gestopt was. ‘De enige die ik kan zien.’

‘Dan is hij misschien bang voor ons. Ik stap wel even uit om hem gerust te stellen.’

‘Ik zal je dekken, voor het geval er iemand is weggekropen en ze niet gerustgesteld willen worden.’

Hij zwaaide zijn lange benen uit de auto en liep langzaam vanaf de passagierskant naar de auto. Zijn voeten knerpten over het weinige grind in de berm. Zijn adem vormde wolkjes in de koude lucht. Ergens tussen de bomen riep een dier, en Sean vroeg zich even af of het een eland was. Op Animal Planet was niet duidelijk te horen geweest hoe een eland klonk, en Sean was niet van plan dat zelf te gaan uitzoeken.

‘Hebt u hulp nodig?’ riep hij.

De alarmlichten bleven knipperen. Geen antwoord.

Hij keek naar de mobiele telefoon die hij in zijn hand had. Hij had bereik.

‘Hebt u pech? Zullen we een sleepwagen voor u bellen?’

Niets. Hij kwam bij de auto aan en tikte tegen het zijraam. ‘Hallo? Hebt u een probleem?’

Hij zag het silhouet van de bestuurder door het raam. Het was een man. ‘Meneer, hebt u een probleem?’ De man bewoog niet.

Sean dacht nu aan een medisch noodgeval. Misschien een hartaanval. Er hing een blauw waas in de maannacht. In de auto was het zo donker dat hij niet veel kon onderscheiden. Hij hoorde een autoportier opengaan, draaide zich om en zag Michelle uit hun Ford stappen, haar hand op de kolf van haar pistool. Ze keek hem vragend aan.

‘Ik denk dat hij onwel is geworden.’

Ze knikte en kwam naar voren. Haar schoenen klikten op het asfalt.

Sean liep naar de bestuurderskant en tikte op het raam. In het donker zag hij alleen de contouren van een man. Het interieur van de auto lichtte telkens even

felrood op in het schijnsel van de alarmlichten, alsof de auto steeds warmliep en daarna weer afkoelde. In de hele omgeving van de auto wisselden rood en zwart elkaar af. Maar het hielp Sean niet in de auto te kijken. Het maakte het juist moeilijker. Hij tikte nog eens op het glas.

‘Meneer? Hebt u een probleem?’

Hij probeerde het portier. Dat zat niet op slot en hij maakte het open. De man zakte opzij, alleen in de auto gehouden door zijn gordel. Sean pakte zijn schouder vast en zette hem rechtop. Michelle kwam naar voren.

‘Hartaanval?’ vroeg ze.

Sean keek naar het gezicht van de man. ‘Nee,’ zei hij op besliste toon.

‘Hoe weet je dat?’

Hij scheen met het licht van zijn mobiele telefoon op de schotwond tussen de ogen van de man. Bloed en grijzige hersenmaterie waren over het interieur van de auto gespat.

Michelle kwam dichterbij en zei: ‘Contactwond. Je ziet de loop van het wapen en de afdruk van het vizier op zijn huid. Ik denk niet dat een eland dat heeft gedaan.’

Sean zei niets.

‘Kijk eens of hij een rijbewijs of zoiets in zijn portefeuille heeft.’

‘Dat hoeft niet.’

‘Waarom niet?’ vroeg ze.

‘Omdat ik hem ken,’ antwoordde Sean.

‘Wat? Wie is het?’

‘Ted Bergin. Mijn oude hoogleraar en Edgar Roys advocaat.’

•3•

De plaatselijke politie was er het eerst. Een hulpsheriff van Washington County in een gedeukte en stoffige maar goed bruikbare V8 van Amerikaans fabricaat met een rij antennes die uit de kofferbak staken. Hij stapte met zijn hand op zijn dienstwapen uit de wagen en hield zijn blik strak op Sean en Michelle gericht. Hij kwam behoedzaam dichterbij. Ze vertelden wat er was gebeurd en hij keek naar het lijk, mompelde 'Verdomme' en vroeg toen vlug om assistentie. Een kwartier later kwamen twee wagens van de Main State Police, Field Troop J, achter hen tot stilstand. De agenten, jong, lang en slank, stapten uit hun zeegroene auto's. Zelfs in het zwakke, nevelige licht leek het of hun kraakheldere blauwe uniformen oplichtten als gekleurd ijs. De plaats van het misdrijf werd afgezet en bewaakt. Sean en Michelle werden door de agenten ondervraagd. Een van de agenten typte hun antwoorden in op de laptop die hij uit zijn auto had gehaald.

Toen Sean hun vertelde wie ze waren en waarom ze daar waren, en vooral wie Ted Bergin was en dat hij Edgar Roy verdedigde, liep een van de agenten weg en gebruikte hij de microfoon in zijn hand om assistentie op te roepen. Terwijl ze daarop wachtten, zei Sean: 'Weten jullie van Edgar Roy?'

Een van hen antwoordde: 'Iedereen hier weet van Edgar Roy.'

'Hoezo?' vroeg Michelle.

De andere agent zei: 'De FBI is er zo gauw mogelijk.'

'De FBI?' riep Sean uit.

Een van de agenten knikte. 'Roy is een federale gedetineerde. We hebben duidelijke instructies uit Washington gekregen. Als er in verband met hem iets gebeurt, moeten ze erbij worden gehaald. Dat heb ik zojuist gedaan. Nou ja, ik heb het tegen de inspecteur gezegd en die belt de FBI.'

'Waar is het dichtstbijzijnde FBI-kantoor?' vroeg Michelle.

'In Boston.'

'Boston? Maar we zijn in Maine.'

'De FBI heeft geen kantoor in Maine. Het gaat allemaal via Boston in Massachusetts.'

'Boston is een eind weg,' zei Sean. 'Moeten we hier blijven tot ze er zijn? We zijn allebei nogal moe.'

'Onze inspecteur is onderweg. U kunt daar met hem over praten.'

Twintig minuten later kwam de inspecteur. Hij toonde weinig medegevoel. 'Wachten,' was het enige wat hij zei voordat hij zich van hen afwendde om met

zijn mannen te overleggen en de plaats van het misdrijf te bekijken.

De forensische dienst arriveerde een paar minuten later, klaar om alles in zakjes te doen en van labels te voorzien. Sean en Michelle zaten op de motorkap van hun Ford en sloegen het tafereel gade. Bergin werd officieel doodverklaard door een lijkschouwer of patholoog-anatoom, dacht Sean – hij wist niet welk systeem ze in Maine hadden. Uit losse flarden die ze van de gesprekken tussen de agenten en de forensisch onderzoekers opvingen leidden ze af dat de kogel nog in het hoofd van de dode man zat. ‘Geen uitgangswond, waarschijnlijk een patroon van klein kaliber,’ merkte Michelle op.

‘Maar toch dodelijk,’ zei Sean.

‘Dat zijn de meeste contactwonden in het hoofd. De schedel barst en het zachte hersenweefsel wordt tot poeder gestampt door de kinetische energiegolf. Er ontstaan grote bloedingen en de organen houden ermee op. Dat alles gebeurt in een paar seconden. Dood.’

‘Dank je. Ik weet hoe het gaat,’ antwoordde hij.

Terwijl ze daar zaten, zagen ze de politieagenten steeds weer naar hen kijken.

‘Zijn we verdachten?’ vroeg Michelle.

‘Iedereen is verdachte tot het tegendeel blijkt.’

Een tijdje later kwam de inspecteur naar hen toe. ‘De commissaris is onderweg.’

‘En wie is de commissaris?’ vroeg Michelle beleefd.

‘Het hoofd van de Main State Police, mevrouw.’

‘Oké. Maar we hebben onze verklaringen al afgelegd,’ zei ze.

‘Dus u tweeën kende de overledene?’

‘Ik,’ antwoordde Sean.

‘En u volgde hem hierheen?’

‘We volgden hem niet. Ik heb het uw agenten uitgelegd. We hadden een afspraak met hem hier in de buurt.’

‘Ik zou het op prijs stellen als u me dat uitlegde, meneer.’

Oké, we zijn verdachten, dacht Sean.

Hij vertelde over de reis die ze hadden gemaakt.

‘Dus u zegt dat u niet wist dat hij hier was? Maar dat u toevallig als eersten ter plaatse was?’

‘Dat klopt,’ zei Sean.

De man schoof zijn pet naar achteren. ‘Ik heb het eerlijk gezegd niet zo op toeval.’

‘Ik ook niet,’ zei Sean, ‘maar soms doet het zich voor. En er zijn hier niet veel huizen of mensen. Hij ging naar dezelfde plaats als wij en gebruikte dezelfde weg. En het is laat. Het is dus niet zo vreemd dat wij degenen waren die hem vonden.’

‘Dus misschien is het toch niet zo’n groot toeval,’ voegde Michelle eraan toe. De man luisterde blijkbaar niet. Hij keek naar de bult onder haar jasje. Zijn hand ging naar zijn vuurwapen en hij floot zacht. Meteen kwamen er vijf van zijn mannen naar hem toe.

‘Mevrouw, hebt u daar een wapen?’ vroeg hij.

De andere politiemannen verstijfden. Sean zag aan de angstige ogen van de eerste twee agenten die bij hen waren aangekomen dat ze later op hun kop zouden krijgen omdat hun iets was ontgaan wat ze meteen hadden moeten zien.

‘Ja,’ zei ze.

‘Waarom weten mijn mannen dat niet?’

Hij keek strak naar de twee agenten, die zo bleek als de maan waren geworden.

‘Ze vroegen er niet naar,’ antwoordde ze.

De inspecteur trok zijn pistool. Even later waren in totaal zes pistolen op Sean en Michelle gericht. Allemaal zodanig dat een schot dodelijk zou zijn.

‘Wacht even,’ zei Sean. ‘Ze heeft een vergunning. En er is niet met het pistool geschoten.’

‘Doet u allebei uw handen op uw hoofd, de vingers in elkaar. Nu.’

Ze deden het.

Michelles pistool werd afgenomen en onderzocht, en ze werden allebei gefouilleerd.

‘Volledig geladen,’ zei een van de agenten tegen de inspecteur. ‘Er is niet kort geleden mee geschoten.’

‘Ja, nou, we weten ook niet hoe lang de man dood is. En het was maar één kogel. Je vervangt hem en je hebt weer een vol magazijn. Makkelijk genoeg.’

‘Ik heb hem niet doodgeschoten,’ zei Michelle op besliste toon.

‘En als we dat hadden gedaan, zouden we dan zijn blijven wachten en de politie hebben gebeld?’ voegde Sean eraan toe.

‘Het is niet aan mij om daarover te beslissen,’ zei de inspecteur, die Michelles pistool aan een van zijn mannen gaf. ‘In een zakje doen en labelen.’

‘Ik heb er een vergunning voor,’ zei Michelle.

‘Laat u die eens zien.’

Ze gaf hem de vergunning en hij liet zijn blik er snel overheen gaan voordat hij hem teruggaf. ‘Als u het wapen hebt gebruikt om op die man te schieten, maakt het niet uit of u een vergunning hebt.’

‘De overledene heeft een ingangswond van een klein kaliber, zonder uitgangswond,’ zei Michelle. ‘Een schot op middellange afstand zou kruitsporen op de huid hebben achtergelaten. In dit geval is het kruit in het wondkanaal geblazen. Het eind van de loop is in zijn huid gebrand. Zo te zien was het een .22 of misschien een .32. In het laatste geval zou er een afdruk van acht millimeter zijn. Mijn wapen zou een gat hebben gemaakt dat bijna de helft groter is. Als ik

van heel dichtbij op hem had geschoten, zou de kogel dwars door zijn hersenen en de hoofdsteun zijn gegaan. Waarschijnlijk zou de kogel ook de achterraut hebben verbrijzeld en nog ongeveer een kilometer zijn doorgegaan.'

'Ik weet wat het wapen kan aanrichten, mevrouw,' zei hij. 'Het is een H&K .45. We gebruiken ze in ons korps ook.'

'Dat van mij is een aangepaste versie van het wapen dat uw mannen daarstraks op ons richtten.'

'Aangepast? Hoe?'

'Uw wapen is een ouder en elementairder model. Mijn nieuwere H&K is ergonomischer en heeft een magazijn voor tien patronen, in plaats van twaalf, zoals bij u. Het heeft een gestructureerde, gegroefde handgreep en banden om hem lager in de hand te laten zakken. Dat zorgt voor een betere beheersing en minder terugslag. Dan heeft het ook een verlengde ambidexter schuif, een universele Picatinny-rail in plaats van de eigen USP-rail van H&K voor accessoires. En het heeft een polygone loop met een O-ring. Het legt zo ongeveer alles neer wat op twee benen rondloopt, al is het een compact model van achthonderd gram. En het is net over de grens in New Hampshire gemaakt.'

'Weet u veel van wapens, mevrouw?'

'Ze is een liefhebster,' antwoordde Sean, die zag dat zijn collega zich kwaad begon te maken om de neerbuigende toon van de politiemans.

'Hoezo?' zei ze. 'Mogen meisjes niets van wapens weten?'

De inspecteur grijnsde opeens. Hij zette zijn pet af en streek door zijn blonde haar. 'Nou, in dit deel van Maine weet zo ongeveer iedereen hoe een wapen te gebruiken. Mijn kleine zusje kon zelfs altijd al beter schieten dan ik.'

'Ziet u wel?' zei Michelle. Zodra hij dat had toegegeven, was haar woede verdwenen. 'En u mag op mijn handen naar kruitreten zoeken. Die vindt u niet.'

'U kunt handschoenen hebben gedragen,' merkte hij op.

'Ik kan een heleboel dingen hebben gedaan. Wilt u naar kruitsporen zoeken of niet?'

Hij liet een van de technische rechercheurs komen, die de test bij Michelle en Sean verrichtte en de resultaten meteen analyseerde.

'Niets,' zei hij.

'Nee maar, wie had dat kunnen denken?' zei Michelle.

'Dus u beiden bent privédetective?' vroeg de inspecteur.

Sean knikte. 'Bergin heeft ons ingehuurd om met de zaak-Edgar Roy te helpen.'

'Waarmee helpen? De man is zo schuldig als het maar kan.'

'Zoals u al zei: het is niet aan ons om daarover te beslissen,' zei Sean.

'Hebt u een vergunning om in Maine te werken?'

‘We hebben de aanvraag ingevuld en de leges betaald,’ zei Sean. ‘We wachten nog op antwoord.’

‘U bedoelt dus nee? U hebt geen vergunning?’

‘Nou, we hebben hier nog geen detectivewerk gedaan. We hebben pas kort geleden van dit karwei gehoord. Daarna hebben we zo gauw mogelijk een aanvraag ingediend. We hebben een vergunning in staten die reciprociteit met Maine hebben. Het is alleen maar een formaliteit. We krijgen de vergunning.’

‘Mensen die privédetective willen worden, moeten een bepaalde achtergrond hebben. Wat is die van u? Het leger? De politie?’

‘De Secret Service,’ zei Sean.

De inspecteur keek met een nieuw respect naar Sean en Michelle. Zijn mannen deden dat ook.

‘Allebei?’

Sean knikte.

‘Ooit de president bewaakt?’

‘Sean wel,’ zei Michelle. ‘Ik had nog niet in het Witte Huis gewerkt toen ik de dienst verliet.’

‘Waarom bent u weggegaan?’

Sean en Michelle wisselden een blik.

‘We hadden er genoeg van,’ zei Sean. ‘We wilden iets anders doen.’

‘Dat is een goede reden.’

Drie kwartier later stopte er weer een auto. De inspecteur keek ernaar en zei: ‘Dat is commissaris Mayhew. Hij moet wel plankgas hebben gegeven, want ik geloof dat hij vanavond nog in de buurt van Skowhegan was.’

Hij liep vlug weg om zijn chef te begroeten. De commissaris was lang en had brede schouders. Hij was in de vijftig, maar het was hem gelukt slank te blijven. Zijn ogen waren kalm en alert; zijn houding was energiek en zakelijk. Sean vond dat hij niet zou misstaan op een poster om nieuwe agenten te werven.

Hij werd van de situatie op de hoogte gesteld, wierp een blik op het lijk en kwam toen naar hen toe. Nadat ze aan elkaar waren voorgesteld, vroeg Mayhew: ‘Wanneer hebt u voor het laatst contact gehad met meneer Bergin?’

‘Een telefoontje eerder vandaag, om ongeveer halfzes vanmiddag. Kort voordat we in het vliegtuig stapten.’

‘Wat zei hij?’

‘Dat hij ons zou ontmoeten in het pension waar we naartoe gaan.’

‘En waar is dat?’

‘Martha’s Inn bij Machias.’

De commissaris knikte goedkeurend. ‘Het is comfortabel. Het eten is goed.’

‘Blij dat te horen,’ zei Michelle.

‘Verder nog iets van Bergin gehoord? E-mails? Sms’jes?’

‘Niets. Ik heb gekeken voordat we in het vliegtuig stapten. En opnieuw toen we waren geland. Om een uur of negen heb ik hem gebeld, maar hij nam niet op. Ik kreeg meteen de voicemail en sprak een boodschap in. Enig idee hoe lang hij dood is?’

De commissaris gaf daar geen antwoord op. ‘Hebt u andere auto’s gezien?’

‘Nee,’ zei Sean, ‘geen andere dan die van Bergin. Het is een nogal eenzaam stuk weg. En we hebben ook geen sporen gezien van een andere auto die bij de zijne is gestopt, al zullen er ook niet gauw zulke sporen zijn, of er moet al olie zijn gelekt of zoiets.’

‘Dus u weet niet waar hij vanavond naartoe ging?’

‘Nou, ik neem aan dat hij op weg was naar Martha’s Inn voor die afspraak met ons.’

‘Weet u waar Bergin verbleef? Ook bij Martha’s?’

‘Nee, die had blijkbaar geen kamers meer vrij.’ Sean haalde een notitieboekje uit zijn zak. Hij bladerde erin.

‘Gray’s Lodge. Daar verbleef hij.’

‘Ja, dat ken ik ook. Het is dichterbij Eastport. Niet zo goed als Martha’s.’

‘U komt nog eens ergens,’ zei Michelle.

‘Zegt u dat wel,’ antwoordde de commissaris onbewogen. Hij keek naar de auto. ‘Maar als Bergin uit de richting van Eastport kwam, zou zijn auto andersom hebben gestaan. U kwam uit het zuidwesten. Eastport ligt in het noordoosten. En dan zou hij niet zo ver zijn gegaan. De afslag naar Martha’s ligt acht kilometer verderop.’

Sean keek naar de auto en keek toen de commissaris aan. ‘Ik kan u daar niets over vertellen. Zo hebben we hem gevonden. De auto wees in dezelfde richting als die van ons.’

‘Gecompliceerd,’ zei de politieman.

Sean keek naar een zwarte Escalade die op dat moment met gierende banden tot stilstand kwam. Vier mensen in FBI-windjacks sprongen er letterlijk uit: de federale cavalerie uit Boston.

En het gaat nog heel wat gecompliceerder worden, dacht hij.

De FBI-agent die de leiding had, heette Brandon Murdock. Hij was ongeveer zo groot als Michelle, een meter vijfenzeventig, en hij was broodmager, maar zijn handdruk was verrassend krachtig. Zijn haar was weliswaar vol maar ook zo kort als bij de FBI gebruikelijk was. Zijn wenkbrauwen waren zo dik als rupsen. Hij had een diepe stem en zijn houding was efficiënt en afgemeten. Eerst werd hij door de inspecteur op de hoogte gesteld, en toen sprak hij enkele minuten onder vier ogen met commissaris Mayhew, de hoogste vertegenwoordiger van de politie van Maine. Hij keek naar het lijk en de auto. Toen liep hij naar Sean en Michelle toe.

‘Sean King en Michelle Maxwell,’ zei hij.

Iets in zijn stem was voor Michelle aanleiding om te zeggen: ‘U hebt van ons gehoord?’

‘Soms horen we hier in het noorden iets uit Washington.’

‘O ja?’ vroeg Sean.

‘Agent Chuck Waters van de Secret Service en ik hebben samen op de Academy gezeten. We hebben nog steeds contact.’

‘Dat is een beste kerel.’

‘Ja, dat is hij.’ Murdock keek naar de auto. De beleefdheden waren voorbij.

‘Nou, wat kunt u me vertellen?’

Sean antwoordde: ‘Dode man. Een enkel schot in het hoofd. Hij was hier als advocaat van Edgar Roy. Misschien vond iemand dat niet leuk.’

Murdock knikte. ‘Of misschien was het iets willekeurigs.’

‘Worden er kostbaarheden of geld vermist?’ vroeg Michelle.

De inspecteur gaf antwoord. ‘Niet voor zover we kunnen nagaan. Zijn portefeuille, horloge en telefoon zijn er nog.’

‘Dan is het waarschijnlijk niet iets willekeurigs.’

‘En misschien kende hij degene die hem heeft aangevallen,’ zei Sean.

‘Waarom denkt u dat?’ vroeg Murdock vlug.

‘Het raam aan de bestuurderskant.’

‘Wat is daarmee?’

Sean wees naar de auto. ‘Mag ik?’

Ze liepen naar de Buick.

Terwijl de anderen toekeken, wees Sean eerst naar het raam en toen naar het lijk. ‘Ingangswond in het hoofd, veel bloed. Geen uitgangswond, dus al het bloed is door de voorkant van het hoofd naar buiten gekomen. Het moet een

hele straal geweest zijn. Het stuur, Bergin zelf, het dashboard, de stoel en de voorruit zitten allemaal onder het bloed. Ik heb er zelfs wat van op mijn handen gekregen toen ik het portier openmaakte en hij opzij zakte.’ Hij wees naar het raampje. ‘Maar hier zit geen bloed op.’

‘Omdat het omlaag was toen het schot werd gelost,’ zei Michelle. Murdock knikte.

‘En toen heeft de moordenaar het omhoog laten komen, want Bergin kon dat natuurlijk niet zelf meer doen,’ zei Murdock. ‘Waarom?’

‘Weet ik niet. Het was donker. Misschien heeft hij niet gezien dat de ruit schoon was, want anders had hij er bloed op kunnen smeren om ons te misleiden. Maar forensisch onderzoekers weten tegenwoordig zoveel over bloedspatten dat de politie het meteen zou hebben doorzien. En misschien heeft de moordenaar ook de alarmlichten aangedaan om ons te laten denken dat Bergin onwel was geworden en uit eigen beweging was gestopt. Maar als je op dit uur van de avond op een eenzame weg stopt en je autoraampje laat zakken, zegt dat iets.’

‘U hebt gelijk. Het betekent dat je de persoon in kwestie kent,’ zei Murdock. ‘Dat hebt u goed waargenomen.’

Sean keek naar de geüniformeerde agenten. ‘Nou, er kan nog een andere verklaring zijn. Degene die hem heeft laten stoppen, kan een uniform hebben gedragen.’

De agenten keken allemaal naar hem terug. Mayhew zei verontwaardigd: ‘Het was niet een van mijn mannen. Dat kan ik u wel vertellen.’

De agent van de county zei: ‘Ik ben de enige die vanavond in deze sector rondreed. En ik heb hem echt niet doodgeschoten.’

‘Ik beschuldig niemand,’ zei Sean.

‘Maar hij heeft gelijk,’ zei Murdock. ‘Het kan iemand in uniform zijn geweest.’

‘Maar dan een bedrieger,’ zei Michelle.

‘Het is moeilijk om dat hier voor elkaar te krijgen,’ zei Mayhew. ‘Je moet aan het uniform en de politiewagen zien te komen. En mensen zien je misschien rijden. Een groot risico.’

‘Toch moeten we het nagaan,’ zei Murdock.

‘Hoe lang is hij dood?’ vroeg Sean.

Murdock keek een van de forensisch onderzoekers aan. De man zei: ‘Als ik het op dit moment zou moeten schatten, zou ik zeggen dat hij tussen de twee en vier uur dood is. Na de sectie kunnen we het nauwkeuriger zeggen.’

Sean keek op zijn horloge. ‘Dat betekent dat we de moordenaar ongeveer een halfuur zijn misgelopen. Omdat we geen auto zijn tegengekomen, moet degene die het heeft gedaan de andere kant op zijn gereden of een andere weg zijn ingeslagen.’

‘Tenzij de dader te voet was,’ zei Murdock met een blik op de donkere omge-

ving. 'Maar als het een bedrieger in uniform was, zal hij in een auto hebben gezeten. Ik denk niet dat Bergin zou zijn gestopt omdat hij iemand in een uniform langs de weg zag lopen.'

Mayhew schraapte zijn keel. 'Mijn mannen hebben de omgeving in alle richtingen doorzocht. Ze hebben niets gevonden. Morgenvroeg kunnen we veel grondiger zoeken.'

'Wat is de dichtstbijzijnde weg hierheen?' vroeg Sean.

'Een kleine kilometer die kant op,' zei de inspecteur, en hij wees naar het oosten. 'De dader kan zijn auto daar geparkeerd hebben en hierheen zijn gelopen,' zei Murdock.

'Te riskant,' zei Michelle. 'Een auto die op een weg als deze geparkeerd staat, wekt meteen argwaan. De kans was veel te groot dat er een politieagent zou stoppen om de auto te onderzoeken.'

'Dan had hij misschien een medeplichtige,' zei Murdock. 'Iemand die in de auto zat te wachten. De dader loopt door het bos om te voorkomen dat iemand op de weg hem ziet. Hij loopt naar de auto terug en ze rijden weg.'

Sean keek de politieagent van Washington County aan die als eerste ter plaatse was geweest. 'Hebt u ergens een auto geparkeerd zien staan toen u vanavond patrouilleerde of toen u hierheen reed?'

De agent schudde zijn hoofd. 'Maar ik kwam uit dezelfde richting als u.'

Mayhew zei: 'Op dit moment patrouilleren er auto's in de omgeving. Ze kijken uit naar alles wat verdacht is. Maar het is nu al uren geleden en de dader kan al ver weg zijn. Of hij kan ergens verscholen zitten.'

'Waarheen zou Bergin op weg zijn geweest?' vroeg Murdock.

'Nou, hij zou ons ontmoeten in Martha's Inn,' zei Sean. 'Maar nu weten we dat hij dan in de verkeerde richting reed. Hij zou bij Martha's Inn zijn afgeslagen voordat hij hier was. Tenminste, als hij inderdaad van de kant van Eastport kwam.'

Murdock keek peinzend. 'Ja, dus we weten nog steeds niet waar hij naartoe ging. Als hij niet hierheen ging om jullie te ontmoeten, waar ging hij dan naartoe? En met wie?'

Michelle zei: 'Nou, misschien is het heel eenvoudig. Misschien was hij om de een of andere reden ergens ten zuidwesten van hier en reed hij naar Martha's Inn om ons te ontmoeten. Dat zou betekenen dat hij over dezelfde weg en in dezelfde richting reed als wij.'

Ze dachten daar allemaal over na. Murdock keek de commissaris aan. 'Enig idee waar hij kan zijn geweest, als die theorie juist blijkt te zijn?'

Mayhew wreef over zijn neus. 'Er is daar niet veel, tenzij hij iemand thuis heeft opgezocht.'

'En Cutter's Rock?' vroeg Sean.

‘Als hij uit Gray’s Lodge was vertrokken om naar Cutter’s Rock te gaan, zou hij helemaal niet over deze weg rijden,’ zei de inspecteur. Mayhew knikte bevestigend.

Mayhew voegde eraan toe: ‘En Cutter’s Rock is nu dicht. Na zonsondergang worden er geen bezoekers meer toegelaten.’

Murdock keek Sean aan. ‘Kende hij hier in de buurt iemand over wie hij met u heeft gesproken?’

‘Nee, Edgar Roy was de enige over wie hij met ons sprak.’

‘Ja,’ zei Murdock. ‘Zijn cliënt.’

Hij zei dat op een bepaalde toon, en Sean zei: ‘We hebben gehoord dat Roy op een federale lijst staat. Als er iets gebeurt wat ook maar in de verte met hem te maken heeft, worden jullie erbij gehaald.’

Aan Murdock’s gezicht te zien vond hij het helemaal niet prettig dat Sean dat wist. ‘Waar hebt u dat gehoord?’ snauwde hij.

Sean kon bijna voelen hoe achter hem het warme bloed naar het gezicht van de agent steeg die zich dat had laten ontvallen.

‘Ik geloof dat Bergin het me heeft verteld toen we elkaar een paar dagen geleden spraken. Jullie wisten dat hij Roy verdedigde, nietwaar?’

Murdock wendde zich af. ‘Oké, laten we de plaats delict vastleggen. Ik wil foto’s, videobeelden, alle vezels, haren, bloedspatten, vingerafdrukken, DNA-sporren, voetafdrukken en alles wat hier nog meer te vinden is. Aan de slag!’

Michelle keek Sean aan: ‘Hij vindt ons opeens niet meer zo aardig.’

‘Kunnen we gaan?’ vroeg Sean met stemverheffing.

Murdock draaide zich naar hem om. ‘Nadat we vingerafdrukken, DNA-uitstrijkjes en afdrukken van uw schoenen hebben genomen.’

‘Zodat u ons als verdachten uit kunt sluiten natuurlijk,’ zei Sean.

‘Ik laat me leiden door het bewijs, ongeacht waar dat naartoe wijst,’ antwoordde Murdock.

‘Ze hebben mijn pistool al nagekeken,’ zei Michelle. ‘En het is al gebleken dat we geen kruitsporen op onze handen hebben.’

‘Dat kan me niet schelen,’ zei Murdock.

Sean zei: ‘We zijn ingehuurd door Bergin. We hadden absoluut geen reden om de man te vermoorden.’

‘Nou, op dit moment beschikken we alleen over uw mededeling dat u voor hem werkte. Dat moeten we nagaan.’

‘Oké. En als u die afdrukken en uitstrijkjes van ons hebt?’

‘Dan mag u doorgaan naar uw pensioen. Maar u mag de omgeving niet zonder mijn toestemming verlaten.’

‘Kunt u ons dat opleggen?’ vroeg Michelle. ‘We zijn niet in staat van beschuldiging gesteld.’

‘U bent belangrijke getuigen.’

‘We hebben niets gezien wat u niet ook hebt gezien,’ merkte Sean op.

‘Neemt u het nou maar niet tegen mij op,’ zei Murdock. ‘Dat verliest u toch. Ik weet dat Chuck u tweeën geweldig vindt, maar ik heb altijd al gevonden dat hij te snel oordeelt. Dus wat mij betreft, is het nog geen uitgemaakte zaak.’

‘Daar gaat dan de beleefdheid van professionals onder elkaar,’ mopperde Michelle.

‘Dit is een moordonderzoek. We doen geen wedstrijd wie het vriendelijkst is. En ik ben alleen beleefdheid verschuldigd aan de dode daar.’

Hij liep weg.

‘Ik geloof echt dat hij ons niet aardig meer vindt,’ zei Michelle.

‘Dat kan ik hem niet kwalijk nemen. Wij waren op de plaats delict. Hij kent ons niet. En hij staat onder druk. Grote druk. Bovendien heeft hij gelijk. Het is zijn taak om de moordenaar te vinden, niet om vrienden te maken.’

‘Hij is meteen komen vliegen. Helemaal van Boston. Meer dan zeshonderd kilometer. Ze waren hier zo snel dat ik eerder aan een helikopter dan aan een vliegtuig denk. Blijkbaar vinden ze Edgar Roy nogal belangrijk.’

‘En ik vraag me af waarom.’

Toen de forensisch onderzoekers klaar met hen waren en ze weer in hun auto wilden stappen, kwam de inspecteur naar hen toe. ‘Mijn agent heeft me verteld dat hij u over de FBI heeft verteld. Ik stel het op prijs dat u hem dekte,’ zei hij. ‘Dit had zijn hele carrière kunnen verwoesten.’

‘Graag gedaan,’ zei Michelle. ‘Hoe heet u?’

‘Eric Dobkin.’

‘Nou, Eric,’ zei Sean, ‘het ziet ernaar uit dat de FBI er met zijn volle gewicht tegenaan gaat. Dan moeten we elkaar helpen.’

‘Hoe helpen?’

‘Als wij iets ontdekken, geven we het aan jullie door.’

‘Is dat wel verstandig? Ze zijn de FBI.’

‘Het lijkt me verstandig totdat het tegendeel blijkt.’

Michelle zei: ‘Maar het moet van twee kanten komen. Wij helpen jullie en jullie helpen ons.’

‘Maar het is nu een federaal onderzoek,’ zei de inspecteur.

‘En dus moet de Maine State Police er hard vandoor gaan? Is dat jullie motto?’ Hij verstijfde. ‘Nee. Ons motto is...’

‘*Semper Aequus*. Altijd Rechtvaardig.’ Ze voegde eraan toe: ‘Dat heb ik opgezocht.’

‘En ook Integriteit, Redelijkheid, Medegevoel en Voortreffelijkheid,’ zei Dobkin. ‘Dat zijn onze kernwaarden. Ik weet niet hoe het in Washington gaat, maar hier houden we ons eraan.’

‘Des te meer reden voor ons om samen te werken.’

‘Maar waarom zouden jullie hieraan werken? Jullie zijn ingehuurd door iemand die nu dood is.’

‘En nu moeten we erachter komen wie hem heeft vermoord.’

‘Waarom?’

‘Hij was een vriend van me.’ Sean boog zich dichterbij de politieman toe. ‘En ik weet niet hoe het hier in Maine is, maar waar ik vandaan kom laten we onze vrienden niet in de steek omdat ze door iemand zijn vermoord.’

Dobkin deed een stap achteruit. ‘Nee.’

Michelle glimlachte. ‘Dan zien we je vast nog wel terug. Intussen...’ Ze gaf hem een kaartje van hen. ‘Daar staan genoeg telefoonnummers op om ons te vinden,’ zei ze.

Michelle startte de auto en trapte op het gas. De Ford reed weg.